

om Tvekamp eller Duel skal jeg ikke her indlade mig, da der desangaaende er bebudet Endringsforslag til Sagens 2den Behandling.

A. Jørgensen: Jeg har begjært Ordet for at henlede Opmærksomheden paa et enkelt Punkt, et Punkt imidlertid af den Art, at jeg troer, det har almindelig Interesse. Naar jeg benytter Ordet for at gjøre dette, haaber jeg, at det skal findes, at jeg ikke derved er afvejen fra den Opfordring, der efter min Mening med saa god Føie er rettet til os af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) om med Maadehold at benytte Ordet under denne Sags første Behandling. Jeg holder mig endvidere overbevist om, at hvilken Anklag denne Sag end maatte finde, som jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa, skal dog erkjendes, at den ikke er af den Art, at den paa nogen Maade, i hvilken Retning man end vil træffe sin Bestemmelse om den, skulde kunne berede Sagens Fremme den allermindste Vanstuelighed. Det Punkt, hvorpaa jeg vil tillade mig at henlede det ærede Things og den høitærede Justitsministers specielle Opmærksomhed, er § 16 i det foreliggende Lovudkast, der indeholder Bestemmelser om Statens Udviisningsret. Jeg skal foreløbig tillade mig at antyde, at efter min Opfattelse er der ved at fastsætte Regler om Statens Ret til at udvise Udlændinge af sit Territorium nærmest Tale om et Omraade, som falder udenfor det Omraade, der er den naturlige Gjenstand for en Lov, der handler om borgerlige Forbrudelser og Straffe. Det er i sit Væsen Politiforholdsregler, hvorom der her er Tale, og jeg troer, at selve Ordene i § 16 ikke mindre end den Motivering, som fra Commissionens Side er bleven Paragraphen til Deel, henpege paa, at der her i sit Væsen er Tale om noget Andet end det, der ellers er Gjenstand for hele Straffelovbogen. Her er Tale om en Politiforholdsregel, om en Sikkerhedsforanstaltning, med Hensyn til hvilken jeg naturligviis ikke er i ringeste Tvivl om, at den i høieste Maade er vigtig, og med Hensyn til hvilken jeg skal antyde, at det er saare langt fra, at jeg skulde antage, at den bør unddrages Lovgivningsmagtens Medvirkning. Det er tvertimod, fordi jeg

har den Overbeviisning, at der her er Tale om et Omraade, paa hvilket vi trænge til en mere omfattende og bedre Ordning end den, der i Udcastet er foreslaaet, at jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt. Hvis Thinget stiltiende vil gaae hen over § 16 og vedtage den, som den foreligger, saa kunde det paa et andet Sted, hvor Lovforskrifterne om denne hele Materie kunde ligge for, mulig besindes, at Thinget havde bundet sine Hænder paa en Maade, som man maaskee kunde komme til at fortryde. Efter min fulde Overbeviisning har Forordningen af 19de April 1805, der tilsigtes afløst ved § 16, udøvet, og denne Paragraph vil, hvis den bliver vedtagen som den her staaer, komme til at udøve et Tryk ud over dens nærmeste og egentlige Ordlyd. Forordningen af 19de April 1805 er deels bleven anvendt mindre rigtigt i forskjellige Retninger, deels og navnlig har den indvirket høist skadeligt paa den Maade, hvorpaa Administrationen har opfattet sin Opgave med Hensyn til Statens Hunsret, som Staten ligesaa lidt kan give Slip paa, som Individet kan undvære den i sit eget Huns. Jeg holder mig overbevist om, at den Maade, hvorpaa denne Forordning benyttes, i flere Henseender lider af Urigtigheder. Det vil, troer jeg, uden nogen vidtløftig Udvikling være temmelig klart for Enhver, at det, naar som hos os Retspleien og Politimagten i de fleste Tilfælde ere forenede paa de samme Hænder, er saare naturligt, om den Mand, der i Egenkab af Dommer er kommen til det Resultat, at han i Lovens Medfør ikke kan dømmen en Udlænding til at beforders ud over Rigets Grændser, bagefter føler sig trykket og har Betænkelse ved at anvende den Mændighed, der i en anden Egenkab tilkommer ham, og tagé den Bestemmelse, som mulig dog i Virkeligheden er stemmende med Statens Lary, ja stemmende med det Almindeliges uafviselige Interesse. Jeg holder mig ganske specielt overbevist om, at den Fortolkning af Forordningen af 19de April 1805, der kan siges at være traditionel og fast, at nemlig som Udlændinge ansees i denne Henseende ikke Folk, der ere fødte i Udlandet, naar de have opholdt sig uafbrudt 5 Aar i en af Landets Communer — skjøndt den er traditionel, og skjøndt den læres af vore bedste Rets-